

JO WATSON

Láska

na první úlet

Královna vtipné romantiky
neztrácí dech

LÁSKA NA PRVNÍ ÚLET

JO WATSON

Láska na první úlet

přeložila Jana Žlábková

Copyright © 2025 Jo Watson

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Žlábková, 2026

Cover © Adéla Korbělářová, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-5525-7 (PDF)

Věnováno všem,
kteří jsou stejně jako já neurodivergentní.

POZNÁMKA AUTORKY

Ráda bych začala konstatováním, že přistání letadla vyžaduje mnohem víc, než jsem popsala v této knize, takže kdybyste to někdy zkoušeli, neřidte se prosím mými slovy! V zájmu přiběhu jsem musela zjednodušit a zkrátit pokyny z řídicí věže, za což se omlouvám všem odborníkům na letectví, kteří čtou mou knihu!

A když už máme v téhle věci jasno, dovolte, abych vám sdělila jednu důležitou věc. Celý život jsem se chováním a pocity odlišovala od ostatních. Jak roky plynuly, nashromáždila jsem spoustu diagnóz. Některé byly naprosto nesmyslné, a jiné úplně přesné. Ale až vloni, když jsem začala psát tuhle knihu, se objevila diagnóza, která mi objasnila VŠECHNO, co jsem doposud prožila.

Když jsem zjistila, že mám autismus, nesmírně se mi ulevilo, protože se tím vysvětlilo mnoho mých zážitků a zároveň jsem dokázala lépe chápat, proč dělám to, co dělám. Byla jsem tak nadšená, že se mi chtělo zakřičet z nejvyšší střechy, jak na tom vlastně jsem. Když jsem se svěřila manželů Andrewovi, vybuchl smíchy a prohlásil, že to pro něj není žádná novinka. A stejně reagovali i mnozí lidé, kteří mě také dobře znají. Všichni to věděli, nebo si to alespoň mysleli. U žen bývá autismus často diagnostikovaný až ve středním věku, a když jsem byla mladší (teď už se netajím tím, kolik je mi

let), málokdo věděl, co to slovo znamená, a navíc se u dívek nijak neřešil.

Když jsem začala psát tuto knihu, neměla jsem původně v úmyslu pojmut Pippu jako autistickou postavu, ale po stanovení mé diagnózy jsem se rozhodla, že taková bude. Vložila jsem do ní mnohé své povahové rysy a zároveň jsem zvolila další z širokého spektra běžných projevů těchto lidí. Patří mezi ně například utkvělá představa, že letadlo havaruje, a posedlost synonymy (když píšu, vždycky mám otevřený slovník synonym a trávím spoustu času vyhledáváním vhodného slova, a pak většinou usoudím, že stejně není to pravé, a nakonec ho vymažu). Hodně náročný je i pravidelný kontakt s přáteli, stejně jako vyčerpávající společenské akce a zoufalá snaha pokaždé všem sdělit, co mám na mysli a co se mi v daném okamžiku právě honí hlavou. V průběhu let jsem zažila spoustu děsivých chvil, když jsem lidem řekla něco, co jsem nejspíš neměla, nebo ze mě vypadla informace, která by se podle ostatních neměla probírat při večeři u jídelního stolu.

Nejsem příliš komunikativní, rozhovory si připravuju předem a zvedá se mi žaludek, když se dotýkám nehtů na nohou a některých textur, a když slyším určité zvuky, je mi zle a propadám úzkosti. Kdykoli se u mě projeví nová posedlost čímkoli, zalezu do králičí nory zvané Google, následkem čehož jsem nashromáždila naprosto zbytečná fakta o každém, koho znám, a proto je můžu kdykoli použít. PŘÍŠERNĚ si pletu idiomy, nerozumím vtipům – přestože se o mně říká, že jsem velmi zábavná – a nejspíš jsem nepochopila ani jednu reklamu svého manžela. Vymýšlí je a pokaždé mi je musí vysvětlovat. Zděsím se, když na veřejnosti potkám své známé ve chvíli, kdy na to nejsem připravena, a většinou se pak snažím schovat za velkou rostlinu v květináči nebo vklouznu do uličky a dělám, že neslyším, jak mě zdraví.

Před diagnózou jsem netušila, proč se tak chovám, ale teď jsem velmi ráda, že vím, že pokud se k někomu doslova otočím zády a předstírám, že jsem ho neviděla, není to tím, že bych byla protivná ženská, ale prostě jen nevím, jak bych se měla spontánně a bez přípravy bavit s někým, koho v daném prostředí běžně nevidám. Při té představě propadám panice a mám takový strach, že nedokážu situaci zvládat. (Omlouvám se každému, komu jsem to udělala. Není to vámi, je to jen a pouze mnou!)

Na autistické cestě jsem nováčkem a pořád objevuju a odhaluju další věci. O tom je celý tento příběh a z toho důvodu jsem stvořila Pippu takovou, jaká je, a to je prozatím vše.

KAPITOLA 1

Telefon *stále* pípál a já ho *pořád* ignorovala.

Poprvé zapípál v sedm třicet, když jsem snídala, a pípál dál, když jsem si čistila zuby, a pokračoval v pípání, i když jsem jela do práce. Až tehdy mě napadlo, že ten vytrvalý zvuk umlčím, ale coby spořádaná občanka, která ví, jak je nebezpečné používat při řízení mobil, jsem to neudělala. Hodila jsem ho na zadní sedadlo, abych ho měla co nejdál od uší. Ale tam odtud bylo pípání ještě otravnější. Až když jsem se dostala do práce, jsem konečně uznala, že ho nemůžu dál ignorovat.

Školní sraz po deseti letech – Skupina na WhatsAppu

Zoufale jsem zasténala. Sami určitě víte, že jakmile se přihlásíte na chat, bývá to na hodně, hodně dlouho.

Hannah (správce): OMG, holky, je neuvěřitelné, že je to už deset let. Nemůžu se dočkat, až vás všechny uvidím.

Ještě jednou jsem zasténala. Věděla jsem, že to přijde. Člověk nemusí být matematik, aby si spočítal, že přesně před deseti lety dokončil školu. A když to byla náhle realita, nevěděla jsem, co s tím. Ale když jsem četla dál, cítila jsem, jak se všechno vyjasňuje.

Emily: Deset let... a já už to začínám vidět v zrcadle.

Bianca: Jedno desetiletí! To je šílený. A jak vidíte na fotce, dorazím na sraz s pořádným břichem.

Lilly: Gratulace!

Sarah: To je super. Já mám dvě děti. Benovi jsou 2 a Angie teprve 4 měsíce, takže nebudu vypadat nejlíp, holky...

Yanilla: OMG. Já taky ne. Mému prckovi je šest týdnů. Pořád mám černý kruhy pod očima.

Lira: Nejlepším přítelem novopečených matek je korektor.

Tracy: OMG, já jsem taky v jináči! Kdy máš termín?

Emily: Korektor je i nejlepší přítel budoucích nevěst. Nikdo mi neřekl, jak stresující je plánování svatby!

Sarah: Gratuluju. Kdy se bude konat?

Emily: Za dva týdny. Už z toho šíííílím!

Lulu: Děláš si srandu? Já se vdávám za tři týdny!

Rachel: To je nááádhera. Miluju jarní svatby.

Hannah: To je fakt paráda! Už se nemůžu dočkat, až vás holky uvidím. Já se vdala nedávno, tak s sebou přivedu starýho. Upozorňuju, že partneři jsou velmi vítáni. Čím víc, tím líp. Dáme šampáňo!!! Jóóóóó!

Hodila jsem mobil na pracovní stůl, jako by mi vysílal do dlaně elektrický proud. Dál bzučel a vibroval a já měla pocit, že je těmi fragmenty komunikace doslova posedlý. Mrkající smajlíci a slova s příliš mnoha samohláskami. Otřela jsem si ruku o kalhoty, protože byla vlhká a lepkavá.

Už pouhé čtení toho řetězce nadšených zpráv ve mně vyvolávalo nepříliš příjemné vzpomínky na střední školu. Nedá se říct, že bych ji nenáviděla, a nevadili mi ani lidé, kteří tam chodili, ale prostě jsem mezi ně nezapadala. Ale ne že bych se o to *nesnažila*, bylo to přesně naopak. Když jsem tam nastoupila, dělala jsem všechno možné, abych se začlenila. Pokoušela jsem se být stejná jako oni a pozorovala jsem jejich

chování a napodobovala ho. Ale čím víc jsem to dělala, tím méně jsem mezi ně zapadala. A tak jsem po neúspěšných pokusech o sociální asimilaci přijala fakt, že jsem prostě jiná, a přestala se snažit být někým, kým nejsem.

Dobrovolně jsem se v rámci kolektivů upozadila a o přestávkách jsem dávala přednost sezení v knihovně před postáváním na dvoře a mluvením o tom, jaké šaty si vezmou do tanečních a s kým právě chodí a kdo má koho rád, a jestli je kluk může po pár týdnech randění osahávat. Na dívčí střední škole existovala tři témata, která se probírala pořád dokola:

1. Opačné pohlaví
2. Sex
3. Sex s opačným pohlavím

Nic jiného nebylo důležité. I kdyby globální Sever vysílal na nebe střely s úmyslem úplně zničit globální Jih, pořád by se bavily o tom, jestli je dobře, že Jessica teď chodí s Edwardem, protože předtím chodila s Mikem, což je nejlepší kamarád Edwarda, takže se tím narušil jejich „partácký kodex“.

Téhle posedlosti muži jsem nikdy moc nerozuměla. Nechápejte mě špatně, já mám ráda muže, ale pokud jde o vztahy s nimi, mám velmi specifická kritéria. Ale celkově k nim necítím averzi. Je jasné, že v evoluci člověka sehráli nesmírně důležitou roli. Navíc se hodí i k jiným věcem, nemluvě o jejich schopnosti napomáhat rozmnožovacímu procesu.

Například se na ně ráda dívám. Samozřejmě ne na všechny. Ale někteří muži jsou tak výrazní, že se prostě nedají přehlédnout. Třeba ten na obřím reklamním billboardu lákajícím na džiny. Párkrát se mi stalo, že jsem se na něj záměrně zaměřila a sjížděla jsem pohledem po dokonale vytvarovaném břiše končícím u džín a málem jsem minula sjezd z dálnice. Dokonce jsem poslala reklamní komisi stížnost, v níž jsem

navrhla, ať pro ten billboard najde vhodnější místo, kde by tolik nerozptyloval pozornost. Vůbec se neozvali, což je podle mě velmi neprofesionální.

A taky mám ráda pocit, který muži vyvolávají. Líbí se mi, že jejich kůže je jiná než ta naše. Líbí se mi přejíždět po ní rukama, protože je to skoro stejné jako hladit neznámého tvora. Víte, že mužská kůže je o dvacet pět procent tlustší než kůže ženy? Je to tím, že mají víc testosteronu, a proto ji vnímáme jinak než tu ženskou.

Zároveň bych ráda poznamenala, že nejsem příznivcem přílišného porostu na těle, hlavně pokud je soustředěný v oblasti hrudníku a zad. Před pár lety jsem skončila v posteli s mužem, který měl všude tak silné chlupy, že připomínal kance, a já jsem z toho neustálého tření těla o tělo dostala vyrážku. Příští den jsem musela zajít k doktorovi pro krém.

Většinou se mi líbí, jak muži voní, i když jednou jsem měla rande s mužem, který byl cítit, jako když otevřete balíček s vídeňskými párky. A pak je tu samozřejmě sex jako takový. Vždycky pro mě byl tak trochu záhadou. Způsob, jímž se fyzicky provádí, je v podstatě stejný, ale může se lišit podle toho, o koho se jedná. Nedá se přesně určit, proč je některý sex dobrý, a jiný špatný. A navíc není možné stanovit, kterému sexu dát přednost. Často jsem si říkala, že seznamovací aplikace by na to měly mít nějaký hodnotící systém. Ušetřila bych si tím spoustu problémů. Skončit v posteli s někým, kdo s vámi není sexuálně kompatibilní, může být velmi nepříjemný zážitek.

Například kdybych věděla, že jeden muž, se kterým jsem se seznámila na internetu, bude mít při sexu oplzlé řeči, tak bych se s ním nevyspala. Já vlastně zrovna nejsem fanouškem povídání při sexu. Přijde mi to divné, navíc nestíhám držet krok. Když jste s mužem, který vám neustále detailně popisuje, co dělá teď a co s vámi hodlá udělat potom, je to

velmi demotivující. Křičela jsem mu do ucha, ať „sakra drží hubu“, ale zjevně ho to povzbudilo, protože mi řekl, že jsem „hodně zlobivá potvora“. A slovo „potvora“ podle mě zní velmi nehezky.

Nicméně pokud se sex provádí správně a spojí se v něm všechny nehmotné části, ohromně si ho užívám, protože nemusím na nic myslet. Na pár blažených vteřin mi hlavou přestanou poletovat myšlenky a miliony rozhovorů neustále probíhajících v mysli upadnou v zapomnění. A na okamžik, na jeden úžasný a nádherný a blažený okamžik, je *ticho*.

Bohužel se příležitost k sexu nevyskytuje tak často, jak bych chtěla, přestože jsem docela atraktivní a jsem na sebe hrdá, protože jsem při něm vážně dobrá. Samotný sex nepředstavuje problém; obtížné je proměnit obyčejné setkání dvou lidí v sex, což je ta část, v níž téměř pokaždé selžu. Randění mi nikdy moc nešlo. Nebaví mě podivně usrkávat víno a vést společenské řeči, při nichž činíte chabé pokusy najít něco, co vás spojuje, abyste se dostali k fázi „poznávání toho druhého“. Tahle část mi pokaždé přijde jako bezúčelné marnění času. Jako naprosto zbytečné odívání reality do krásného hávu, než je zase odložen.

Myšlenky mě přitáhly ke vzpomínce na jeden obzvláště katastrofální sexuální zážitek. Tehdy mi vlasy uvízly v zipu muže, s kterým jsem měla rande poté, co jsem v oné oblasti setrvala déle, než jsem chtěla. Já jim ho klidně vykouřím, ale po minutě nechápu, proč si nepospíší, a po pěti minutách si v duchu říkám, jestli mám, nebo nemám rozmrazit tu koupeňovou večeri, sníst zbytky, nebo je hodit psům.

I když jsem vypnula zvuk na mobilu, začal najednou dramaticky vibrovat a pořád víc a víc se otrásal. Zvedla jsem ho, párkrát s ním máchla a náhle jsem spatřila příčinu zmíněných vibrací. Někdo poslal do skupiny fotku. Zvětšila jsem ji a chvíli na ni zírala. Třídní fotografie z roku 2013. Přejížděla

jsem očima po obličejích a snažila se najít sebe. Nebylo to až tak těžké. Vyčnívala jsem, přestože jsme měly stejnou školní uniformu. Zářivě rudé vlasy jsem vždycky mívala vyčesané nahoru a stažené do pevného uzlu. Všem ostatním visely podél tváří uvolněné pramínky. Často jsem vídala, jak si je ráno schválně vytahují z culíků. Nikdy jsem to nechápala. Když je člověk ve škole, chce přece, aby mu vlasy nepoletovaly kolem obličeje. Navíc jsem tehdy nosila brýle se silnými obroučkami, o nichž moje matka říkala, že jsou „přísné“. Každé prázdniny se mě snažila dostat k optikovi, aby mi koupila hezčí, ale já měla tamty ráda. Hodně toho vydržely, což bylo dobře, protože mi často spadly na zem. Přesněji řečeno, spadly se mnou. Byla jsem proslulá svou neohrabaností. Prohlížela jsem si fotku a hledala jedinou kamarádku, Jennifer. Měla krátké vlasy obarvené načerno a bledý obličej (odmítala sedět na slunci). A také vyčnívala. Když je řeč o Jennifer...

Jennifer: Brrrr! Ta skupina na WhatsAppu!

Pippa: Jo jo!

Jennifer: Jsou pořád stejné. Nic se nezměnilo, snad jen to, že jsou z nich neuvěřitelně výkonné kojné a manželky.

Jennifer: Myslím, že jedna z nich nám bude obšírně vykládat, jak rodila ve vodě.

Mobil znovu zavibroval a já viděla zprávu, kterou měla Jennifer na mysli. Rychle jsem odepsala.

Pippa: Napsala, že to bylo „kouzelné“.

Jennifer: Poslední slovo, které bych použila. Třeba já jsem nikdy nerodila ve vodě, vlastně ani nikde jinde.

Jennifer: Kéž bych tam mohla jít.

Pippa: Ty bys tam fakt chtěla jít?

Jennifer: Ty ne?

Pippa: Ne!

Jennifer: Ale no tak. Z morbidní zvědavosti. Jako když se zpomalí srážka aut. Musíš tam jít a pak mi budeš všechno vyprávět.

Pippa: Proč tam nejdeš, když tě to tak zajímá?

Jennifer: Víš, já žiju na ostrůvku zvaném Austrálie. Slyšela jsi o něm?

Jennifer: A navíc jsem ve své psychiatrické rezidenci a snažím se uhasit plameny náboženské války zuřící na mém oddělení.

Pippa: Pořád tam máš ty dva Ježíše?

Jennifer: Jeden si teď myslí, že je možná Mojžíš. Chce, aby se věci rozestoupily. Chudinky sestry musejí pořád vracet nábytek na místo.

Jennifer: Jdi na ten sraz, prosím...

Jennifer: Chci vědět, jak vypadají. Kup si ten malý foťák a já to uvidím v přímém přenosu.

Pippa: Ty vážně chceš, abych tam šla?

Jennifer: Jo!

Jennifer: Navíc bude dobře, když uvidí někoho, kdo nemá za jediný cíl života rodit a chodit k oltáři. Ber to jako povinnost spokojené, svobodné a úspěšné ženy.

Pippa: Budu o tom přemýšlet.

Jennifer: Ty nejsi ani trochu zvědavá?

Pippa: Asi jsem, ale sama víš, že škola nepředstavuje to nejlepší období mého života.

Jennifer: A kým jsi teď? Odbornicí na letecký management a kontrolorkou letecké dopravy směřující na pozici junior supervisora rychleji než kdokoli jiný, protože jsi doslova proletěla výcvikem a děláš jednu z nejstresovějších prací na světě a ve svém oboru jsi už legenda. Hned první den jsi úspěšně navigovala nouzové přistání!

Zavrtěla jsem se v křesle. Pochvaly mě znervózňují.

Pippa: Radši se vrátím k obrazovce, aby nedošlo k dalšímu nouzovému přistání.

Jennifer: No tak, ber to jako kompliment...

Pippa: Jasně. Beru. Díky.

Pippa: Musím pracovat.

Jennifer: Zase se mi ozvi.

Vypnula jsem mobil a zadívala se na obrazovku před sebou. Milovala jsem ji. Bavilo mě přijet do práce a přejet ji pohledem, jako by byla úžasné umělecké dílo. Což pro mě opravdu byla. Moje osobní *Mona Lisa*. Obrazy různých tvarů a čísla – zelená, modrá a oranžová. Identifikace, výška, údaje, mapy. Rychlost, výchozí místo, destinace. Všechny informace, které potřebujete mít k dispozici, pokud sledujete pohyb letadel ve vzduchu, na jedné obrazovce.

Necvičený zrak by to nejspíš považoval za chaos. Ale pro mě je to krásná, avšak složitá síť vzorců. Vždycky jsem ve všem viděla vzorce. V poznávacích značkách, v číslech na domech a v ulicích, dokonce i na silničních mapách. Takže tohle zvládám, ale nejsem si jistá, jak bych zvládla školní sraz po deseti letech, to už je horší. Dívala jsem se na obrazovku tak dlouho, až oči našly moje oblíbené letadlo. Netrpělivě jsem čekala, kdy se ozve známý hlas. A nemusela jsem čekat dlouho.

„Dobré ráno, řídicí věži, tady Flightbird šest nula nula.“

Usmála jsem se. Můj nejoblíbenější hlas ze všech. Měl uklidňující zabarvení. V jeho výšce a tónu byla vřelost a jeho rezonance měla hloubku a plnost. A příjemný byl i rytmus a taky slovní tempo. Ani příliš rychlé, ani příliš pomalé.

„Dobré ráno, Flightbirde šest nula nula. Jaký máte dnes výhled?“

„Vidím krásný východ slunce, řídicí věži. Letíme nad golfovým hřištěm a blížíme se k letišti v Johannesburgu. Souřadnice pro ILS, prosím. Flightbird šest nula nula.“

„Flightbirde šest nula nula, točte doleva na dva devět nula.“

„Rozumím, řídicí věži, točím doleva na dva devět nula. Flightbird šest nula nula.“

Čekala jsem a těšila se, až zase uslyším jeho hlas. A jakmile se ozval, napřímila jsem se v křesle.

„Řídicí věži, tady Flightbird šest nula nula. ILS provedeno, runway nula sedm vlevo. Moje oblíbená runway.“

Usmála jsem se sama pro sebe. Brzy jsem zjistila, že piloti jsou velmi pověřiví tvorové, a kapitán Boyce-Jones nebyl výjimkou. V jeho případě byla zjevně talismanem runway nula sedm. Nikdy jsem pověřivost nedokázala úplně pochopit. Když si vyhledáte synonyma k tomu slovu, patří mezi ně *iracionálnost* a *falešná víra*. Navíc jsem si všimla, že pověřivost se netýká jenom ulítlých typů ve stylu hipíků. Pověřiví jsou i velmi racionální lidé jako piloti a můj otec – chirurg. Ten si bral modré ponožky, jen když operoval. Netušila jsem proč, ale doma měl celou zásuvku plnou „operačních ponožek“. Podle mého názoru neexistuje žádná souvislost mezi barvou a schopností provádět operaci. Důležité jsou znalosti a zkušenosti.

„Flightbirde šest nula nula, přistání na runwayi nula sedm povoleno.“

Dívala jsem se oknem věže tak dlouho, až se jeho letadlo objevilo v dohledu. Věděla jsem o něm spoustu věcí. Začalo se vyrábět v roce 1967 a jednalo se o nejlépe prodávané komerční letadlo na světě. Délka 30 metrů, rozpětí křídel 28 metrů, výška trupu 4 metry a maximální vzletová hmotnost padesát dva tun. Ale o muži, který ho pilotuje, jsem nevěděla nic, přestože jsme spolu už šest měsíců mluvili skoro každý den.

„Jaké je tam dole počasí? Flightbird šest nula nula.“

„Flightbirde šest nula nula, vítr dva padesát, deset uzlů. Takže hladké přistání.“

„Rozumím, řídicí věži, vítr dva padesát, deset uzlů. Moje přistání jsou vždycky hladká. Flightbird šest nula nula.“

Nechtěla jsem přiznat, že má pravdu, ale jeho přistání byla opravdu vždycky hladká. Dívala jsem se oknem, jak navádí letadlo na runway. Přistávání letadla je pro mě pokaždé zázračný okamžik. Fascinuje mě, jak se ten obrovský a složitý výtvar techniky zlehka snáší k zemi. Rychlost klesání, redukce rychlosti, tah. Všechny prvky sladěné dohromady stejně dokonale jako dobře dirigovaný orchestr, které umožňují něčemu tak velkému dotknout se elegantně a jemně země.

„Flightbirde šest nula nula, tady řídicí věž, vlevo, prosím, na pojezdovou dráhu Alfa a spojte se s řídicí stanicí nula dva nula tečka šest.“

„Rozumím, na pojezdovou dráhu Alfa a spojení s řídicí stanicí nula dva nula tečka šest.“

Tuhle část našeho rozhovoru jsem nesnášela. I když celkově nejsem příznivcem běžné konverzace, mluvení s kapitánem Boyce-Jonesem mě vždycky bavilo, a když jsem musela přepnout frekvence na pozemní letovou kontrolu, pokaždé jsem cítila nepochopitelné bodnutí v žaludku.

„Přeju hezký den, řídicí věži. A navíc první jarní.“

„Já si neuvědomila, že začíná jaro.“

„Z oblohy už začíná všechno vypadat zeleněji.“

„Musím si poznamenat, že mám o víkendů zasadit pár semínek.“

„Vy jste zahradnice, řídicí věži?“

„Přímo zahradnicí bych se nenazvala. Ale zahradničím.“

Ve sluchátkách se krátce ozval tlumený smích. A líbil se mi dokonce ještě víc než jeho hlas.

„Nashle, řídicí věži. Příjemné zahradničení.“

„Nashle, Flightbirde šest nula nula.“

KAPITOLA 2

„Takže kdo si myslí, že bych měla jít na školní sraz po deseti letech?“ zeptala jsem se nahlas. Hovor kolem mě okamžitě ustal. Všichni vzhlédli od karet a podívali se na mě, jako bych jim položila nejpodivnější otázku na světě, na kterou není snadné odpovědět. A já přitom jen potřebovala slyšet buď „ano“, nebo „ne“. Přejela jsem očima lidi sedící naproti mně a pak mi začalo docházet, *proč* moje otázka nebyla vůbec jednoduchá.

„Vidím, že se ptám nesprávných lidí.“ Znovu jsem se zadívala do karet.

„Vypadá někdo z nás, že by si užíval zážitky ze střední a chtěl si je připomínat?“ zeptal se Zane a bylo naprosto jasné, že to myslí sarkasticky. Poznala jsem to i já, a to neumím příliš dobře rozlišovat tón hlasu.

Zvedla jsem oči od karet a prohlížela si obličeje hodně osobitých hráčů hry *Pokémon*, kteří se tu každý pátek večer scházeli, aby bojovali s mystickými netvory. Přímý vzorový model geekovské subkultury. Byli jsme teenagery, kteří netrávili páteční večer na party, ale seděli doma a vyměňovali si karty. A neujížděli na drogách, ale na seriálech. A neopájeli se alkoholem, ale energií polární záře. Nikdo z nás nevynikal v běžné každodenní komunikaci, ale tady jsme mohli uniknout do říše fantazie a mluvit o nové

kolekci karet Origin Forme Palkia VSTAR tak dlouho, až nám selhaly hlasivky.

„Copak nikdo z vás nebyl nikdy na školním srazu?“ zeptala jsem se.

Všichni, kromě Sheily, zavrtěli hlavou.

„Vlastně to nebylo až tak hrozné,“ řekla. „Někteří se mi dokonce omluvili, že mě šikanovali. Za deset let se hodně věcí změní. A změní se i lidi. Chtěla jsem jim ukázat, že už nejsem taková, jaká jsem bývala na střední. Byla to určitá katarze.“

„Hmm?“ Zamyšleně jsem se na ni podívala. Vymýšlela počítačové hry a byla velmi úspěšná, ale stejně jako já tehdy nezapadala do běžné školy. Kdybyste se rozhlédli po místnosti, pochopili byste, že nikdo z nás nepasoval na střední, ale sem pasovali všichni. Tohle místo byla naše svatyně, bezpečná enkláva, jež nás oddělovala od vnějšího světa.

„Já školu nenáviděla,“ prohlásila Orion a nervózně si mnu-la ruce.

„Byl to voprz,“ dodal Jono a Tichý Abe, který nikdy nemluvil, přikývl.

„Já se učila doma,“ řekla Anele, „ale určitě bych ji taky nenáviděla.“

Zadívala jsem se do karet a usmála se. Mew VMAX s Choice Belt, dvěma energiemi Fusion Strike a čtyřmi Power Tablets. Nesmírně mocná kombinace. Když ji použiju, porazím soupeře raz dva.

„Tady ji máte,“ prohlásila jsem a dramaticky mávla kartou. Skupina vydala hlasité *éééch* a můj protivník Zane se popadl za hlavu a zatrásl jí.

„Ne. Ne zrovna Mew VMAX.“ Přiznal porážku a já založila ruce a usmála se. Měla jsem radost, ale zároveň mi vrtala hlavou slova Sheily. Možná měla pravdu. Ani já už nebyla plachá a neprůbojná holka, která sedávala stranou. Proboha, vždyť

umím dovést letadla do bezpečí a vyhrát karetní hru jedním rázem. Třeba ten sraz není až tak špatný nápad.

Když večer skončil, nasedla jsem do auta a podívala jsem se na WhatsApp. Sraz se konal příští měsíc v Kapském Městě, přímo v hale školy. Dostala bych se tam snadno. Jednou z výhod pozice kontrolorky letecké dopravy byla sleva na letenky. A zrovna o víkendu, kdy jsem nemusela do práce, takže bych nemusela žádat o volno. Sraz zahrnoval sérii situací, které jsem už dobře znala.

První den se mělo společně popíjet šampaňské a druhý den byla ochutnávka vín spojená s obědem na vinici. Což znamenalo, že v neděli bych mohla navštívit svá dvě nejoblíbenější místa na světě. Akvárium a letecké muzeum. Kvečeru bych stihla let zpátky do Johannesburgu a v pondělí bych byla v práci. Díky akváriu a muzeu jsem měla pocit, že sraz je něco, co bych mohla zvládnout.

Celý život jsem byla posedlá třemi věcmi – rybami, letectvím a synonymy –, i když bych měla poznamenat, že mou největší láskou bylo vždycky letectví. Myslím, že to začalo dřív, než jsem byla schopna vědomě uvažovat. Mí rodiče očekávali, že se jim narodí kluk. Ale když jsem se objevila, bez penisu, shodli se doktoři na tom, že úhel mého genitálního hrbolku (jak tomu v tomto stadiu říkají) je při ultrazvuku prostě zmaťl. Moje maminka často říkala, že „jsem šla vlastním směrem už před narozením“.

Nicméně čekali kluka a podle toho taky vyzdobili pokoj. Měl modré zdi a nad postýlkou byl závěsný kolotoč s letadýlky. Stěny sice přetřeli, ale shodli se na tom, že letadla jsou genderově neutrální. A já jsem ten kolotoč milovala. Zpočátku jsem si myslela, že se mi líbí, jak je barevný a hýbe se. Ale když jsem byla starší, doslova mě fascinoval. Dívala jsem se na letadýlka a v duchu si říkala, kde byla a kam letí. Představovala jsem si, kdo v nich létá a kolik lidí je na

palubě. A uchvacovalo mě, že se točí tak dokonale, že do sebe nenarazí.

Když mi bylo deset, znala jsem názvy všech moderních letadel na obloze a věděla jsem, čím jsou specifická. A taky jsem dokázala pojmenovat každou tropickou rybu. Jak jsem dospívala, chtěla jsem být mořskou bioložkou nebo pilotkou. Ale po zhlédnutí televizního pořadu o kontrolorech letecké dopravy jsem usoudila, že přesně to je práce pro mě. Vyžadovala preciznost a nenechávala člověku prostor chybovat. Byla to práce plná vzorců a směrů a faktů. Nemusela jsem při ní zapůsobit na klienty a tlachat v kanceláři. Šlo o sdělování technických informací pilotům, což mi vyhovovalo.

Ale pokud půjdu na školní sraz, budu se muset přinutit k tlachání. Ta představa mě tak vykolejila, že ji málem nedokázala přebít ani následná návštěva muzea a akvária. *Málem...*

KAPITOLA 3

Jeden měsíc uběhl stejně rychle, jako ubíhají všechny měsíce, když je člověk starší. Podstata času se nijak nezmění, protože to není fyzicky možné, ale změní se jeho vnímání. Jak léta přibývají, cítím, že týdny a roky jsou stále kratší. Když jste mladší, především když se nudíte, vleče se hodina jako nekonečný den.

Když mi v pátek ráno, před školním srazem, skončila směna, zamířila jsem do apartmánu pro business-class, abych se převlékla. Což je další z výhod, když napůl žijete na letišti. Tamní recepční vám dovolí používat luxusní převlékárny a osvěžit se v koupelnách, samozřejmě jen pokud nemají moc práce.

Recepční v apartmánu určeném společnosti Middle East Airlines se jmenoval Blessing. Turisty z celého světa jeho jméno pokaždé fascinovalo, přestože se kromě něj mohli setkat i se jmény Patience a Fortune. Blessing se vždycky, když přijdu, snaží rozproudít konverzaci. A mně se nesmírně uleví, když jeho představa o rozhovoru spočívá v jednostranném monologu, při němž mi šeptem sděluje nejnovější drby. Letiště je v podstatě velmi osobitý ekosystém. Podobně jako malé město, které bylo odříznuté od zbytku světa. Žije v něm různorodá sorta lidí, od majitelů obchodů přes ochranku a uklízečky po manažery, piloty, kontrolory letecké

dopravy a policii. Já jsem za dva roky osobně poznala jen pár lidí, ale Blessing se zjevně věnuje zkoumání života na letišti naplno.

„Tááákže.“ Naklonil se přes recepční pult a zadíval se na mě. Už dávno jsem zjistila, že jeho dlouhé protáhlé „tááákže“ znamená, že hodlá začít drbat. Tohle výrazně znějící slovo pronesené výrazným tónem a s výrazným zápalem se mi líbilo, protože jsem mu rozuměla. Připravila jsem se.

„Už jsi slyšela, že minulý týden během letu jedna žena porodila?“

„Jo.“ Vítězoslavně jsem přikývla. Věděla jsem to. V podstatě nikdy nevím, o čem mluví, ale tohle jsem věděla, protože onu krizovou situaci musel zvládnout můj kolega Barry.

„Pojmenovala dítě po pilotovi. Není to roztomilé?“ Blessing si položil ruku na hrud' a chvíli se tou představou opájel. Netušila jsem, že tolik zbožňuje děti. Pravdou je, že jsem vypo- zorovala, že lidé mají většinou děti rádi, a když o nich mluví, hlas jim zpěvně zněží a záhadně se jim rozšíří zorničky. Ve mně takové pocity vůči dětem nedrímají.

„I když si myslím, že pro bezpečný příchod dítěte na tenhle svět udělala mnohem víc letuška. Ty mají přece základní výcvik v první pomoci, včetně porodu, pokud ta situace nastane,“ řekla jsem. Byl to naprosto logický závěr. Pilot by měl řídit letadlo. Neměl by se starat o dítě. Blessing se chvíli tvářil zaraženě a já si uvědomila, že jsem udělala chybu. A tak jsem dodala: „Ale určitě přistál, co nejdřív to šlo, a předem přivolal lékařskou pomoc.“

Po poslední větě se Blessing znovu probral a pokračoval: „Slyšela jsi o Louise z kavárny?“

„Z které kavárny?“ Bylo jich tu dvacet.

„*Mlýnek*.“

„Áha, jasně, vedle domácích přiletů.“ Znala jsem ji, i když jsem dávala přednost kavárně Express Espresso.

„No próóóstě“ – další slovo s dlouhou samohláskou – „se potají schází s tím číšníkem ze stejkárny na mezinárodním terminálu.“

„Z které stejkárny?“

„Nářez.“

Zavrtěla jsem hlavou. *Nářez*. Další slovní hříčka. Všimla jsem si, že při pojmenovávání restaurací, kaváren, obchůdků a reklamních agentur jsou nesmírně oblíbené. Mně se takové názvy nelíbí. Nejsem fanouškem restaurací nazvaných *Modrá oliva* nebo *Zpívající avokádo*. Protože olivy prostě nejsou modré a avokáda nezpívají.

„Z *Nářezu* nikoho neznám,“ řekla jsem. „Tam jsem nikdy nebyla.“ Co tím vlastně mají na mysli? Co tam nařezávají? Vepřovou panenku, hovězí plátky nebo roštěnec? Možností něco nařezávat je spousta. Stejně jako nezodpovězených otázek.

„No, próóóstě,“ pokračoval Blessing protáhle. „Angela z VIP salonku pro oblast Asie a Pacifiku mi řekla, že Lungile z výdeje zavazadel je jednou v noci přistihla, jak se muckají ve ztrátách a nálezech.“

„Co dělala Angela z VIP salonku v noci ve ztrátách a nálezech?“ Musím přiznat, že právě tohle mi přišlo na celém příběhu nejzajímavější.

„Jeden cestující z první třídy ztratil pero Montblanc. Zjevně hóóódně vzácné. Možná bylo posázené rubíny nebo vyrobené z rohu jednorožce.“ Obrátil oči v sloup a já to udělala taky, i když jsem přesně nevěděla, co se mi tím pohybem snaží sdělit.

„To je skandál, co?“ řekl a tleskl.

Taky jsem tleskla, přestože mě jeho příběh moc nebavil. Nevysvětľujte si to špatně. Já ho mám upřímně ráda a je od něj hezké, že mi pořád chce něco vyprávět, navíc když se to týká lidí z mého okolí. Do určité míry tím ve mně vyvolává pocit, že mezi ně patřím a že jsem spojená s něčím, co mě přesahuje.

„A vůbec, kam dneska vyrazíš? Zřejmě ne domů, protože na to jsi příliš vyfintěná.“

Zarděla jsem se a sáhla si na obličej a vlasy. Neměla jsem svůj běžný praktický drdůlek, protože jsem si je rozpustila. A pak jsem je upravila podle návodu na YouTube, který sliboval „snadné vytvoření vln“. Nebylo to vůbec snadné. Stálo mě hodně času a úsilí, když jsem ve snaze vytvořit vlny vytáčela vlasy sem a tam. Prsty mě bolely tak, že jsem usoudila, že nejspíš trpím syndromem karpálního tunelu. A taky jsem si nalíčila celý obličej, což je práce, která musí být precizní a trvá šileně dlouho. I v tomhle případě byl název návodu na YouTube zavádějící. Mělo jít o „přirozený vzhled“, a když jsem spatřila konečný výsledek, vypadala jsem, jako bych se vůbec nenalíčila. Nicméně během onoho nesmírně náročného procesu jsem zjistila, že snažit se vypadat, jako bych se *nenalíčila*, vyžaduje mnohem víc make-upu, než by člověk očekával. Ale ačkoli to nerada přiznávám, chtěla jsem večer vypadat, že jsem se „dala do kupy“, jak by řekla moje matka. Ta vždycky chodila pozdě, protože se v koupelně dlouho „dávala do kupy“, a když jsem byla malá, tahle věta mě dost zneklidňovala. Představovala jsem si, že si k tělu připíná ruce a nohy a možná k němu i šroubuje hlavu.

Část mého já chtěla udělat na bývalé spolužačky dojem. Chtěla jsem, aby viděly, jak jsem od školních časů rozkvetla. Možná bych i chtěla, aby to nějak komentovaly, přestože mě ta představa naplňovala takovým děsem, že mi tuhlo celé tělo. A zároveň jsem chtěla mít ze sebe večer dobrý pocit. Ten jsem v pubertě nemívala. Byla jsem hubená, toporná a největší částí mých nohou byla kolena. Byla jsem bledá jako stěna a měla jsem předkus, protože jako dítě jsem si příliš cucala palec. Moje věčná neohrabanost vedla ke krivému nosu, jenž byl následkem jednoho z mnoha pádů na zem. Zuby mi

napravila rovnátka, nos mi v osmnácti napravil otec, který je plastický chirurg. A díky cvičení a léčbě hypertyreózy jsem se hezky zakulatila a dneska bych řekla, že mám slušných osm bodů z deseti. Někdy dokonce devět. S bledostí nic ne-nadělám – moje matka má irské kořeny, jak často s oblibou prohlašuje –, ovšem na rozdíl od ní odmítám používat samopalovací krémy a moje alabastrová kůže mi nevadí. Vlastě se mi teď líbí, a když mě v minulosti přirovnávali k Sophii Turnerové, potěšilo mě to, protože *Hra o trůny* patří mezi mé oblíbené televizní seriály.

„Mám školní sraz, a tak jsem...“

„Víc neříkej!“ prohlásil Blessing. „Coby černoch a gay cítím, že jsi na střední škole zjevně trpěla.“

„Jak víš, že jsem na střední škole trpěla?“ vyzvíдалa jsem.

Sjel mě pohledem a pak se zase předklonil přes recepční pult. „Jen mě to tak napadlo.“

„Co tě napadlo?“ zeptala jsem se. Ne uraženě, ale prostě tím vyprovokoval mou zvědavost.

„Úplně jsi tam nezapadala, víd’?“

„Ne, nezapadala. Jak jsi to poznal?“

Blessing pokrčil rameny. „Řekněme, že jsem obdařený intuicí. Poznám lidi. Vždycky. Možná je to tím, že vidím, jak tě mihle dveřmi denně procházejí dvě stovky různých lidí, nebo jsem se s tím darem prostě narodil,“ řekl s úsměvem.

„Hmm,“ zamumlala jsem zamyšleně. Byla jsem mu za ten nově získaný poznatek vděčná. Možná za ním někdy v budoucnosti přijdu, kdybych měla osobní problém s mezilidskými vztahy. „Budu si to pamatovat,“ řekla jsem, když jsem vycházela ven. Ale jakmile jsem překročila práh a začaly se za mnou zavírat automatické skleněné dveře, něco mi došlo. Vítězoslavně a hodně rázně jsem se otočila.

„Pera nemůžou být z rohu jednorožců, protože jednorožci jsou mýtičtí tvorové. Neexistují!“ Namířila jsem na něj

prstem a zasmála se. „Ale když budeš říkat, že je z narvala, bude to uvěřitelnější. No a je to!“ Vesele jsem se zase otočila a vydala se do své oblíbené kavárny.

KAPITOLA 4

Jakmile jsem vešla do kavárny a posadila se, začaly se z mého mobilu ozývat exploze zvuků. Nemusela jsem se na něj dívat, aby mi bylo jasné, odkud pocházejí.

Školní sraz po deseti letech – Skupina na WhatsAppu

Katie: TAK DNESKA VEČER, HOLKY!!

Katie: Nemůžu se dočkat, až vás všechny uvidím.

Yanilla: Pořádně si to užijeme.

Larissa: Určitě si budeme mít co povídat. A protáhne se to dlóóóóuho do noci.

Fabienne: A nakonec přijdeme o hlas.

Sasha: Mému manželovi by vůbec nevadilo, kdybych na den přišla o hlas.

Kdo jsou ksakru Fabienne a Sasha? Moc dobře si pamatuju fakta, která mě zajímají, ale pokud jde o zapamatování jmen, funguje můj mozek jako síto. Rozhovor pokračoval a pak se mockrát objevilo LOL.

Bianca: Mně by taky nevadilo, kdyby mé děti a manžel přišli na den o hlas. Pauza by se mi hodila.

Dominique: Haha!

Katie: Super! Jako za starých časů!

Staré časy!

Z jakéhosi důvodu se mi z těch slov začaly potit dlaně. Mezi synonyma k *staré* patří *letité*, *sešlé* a *bezmocné*. Což nejsou příliš útěšná slova. A čím víc jsem o nich přemýšlela, tím víc mi na dlaních vyrážel pot, jako by někdo otočil vnitřním kohoutkem. Mobil mi vyklouzl z ruky. Dívala jsem se, jak naráží na podlahu a párkrát nadskočí a potom klouže po naleštěném povrchu. Vyskočila jsem ze židle a hnala se za ním. Když jsem spatřila prasklý displej, okamžitě a hodně intenzivně mě ovládla panika spojená se zlostí. Dlouhá prasklina ho rozdělovala na dvě části. Osušila jsem si ruce o džíny a snažila se zahnat zlostnou paniku tím, že jsem se znovu posadila ke stolu. Nesnáším, když se mi stane něco takového. Překvapivého. Nečekaného. Něco, co mě vykolejí ze zaběhlé rutiny. Takže teď jsem musela zanést telefon do opravy a ty bývají uvnitř halasných a rušných obchodních center. A já v žádném z nich nikdy nebyla.

Staré časy...

Napřímila jsem se, jako by se mi před očima náhle rozplynul závoj iluzí a já si konečně uvědomila, že to bylo hodně špatné a zoufalé rozhodnutí. *Proboha, co mě to napadlo, že jsem chtěla jít na ten nesmyslný sraz?* Nechtěla jsem si celou noc povídat a nuceně se smát vtipům, které stejně nepochopím. Naslouchat žertům o jejich manželech a dětech. Žertovat ve stylu „muži jsou z Marsu a ženy jsou z jiné planety“, ať je to kdekoli. Všechny ze skupiny se zjevně šíleně těší. A bude tam šampaňské! Výbušná kombinace, která z toho udělá ještě bujařejší zábavu. V mém mozku se usídlila nerozhodnost a já cítila, jak mě svědí kůže. Nemám ráda nerozhodnost. Je příliš rozsáhlá a nekonečná. Já potřebuju fakta. Jistotu. Černou a bílou. Ne ostatní barvy, které neřízeně kmitají vzduchem.

„Dobrá,“ řekla jsem nahlas a uklidňovala se tím, že jsem pod stolem, aby to nikdo neviděl, zvedla tři prsty. Jestli dostanu

ještě dvě nepříznivá znamení, tak večer *nepoletím*. Pokud se stanou dvě další nečekané věci, určitě nikam nepůjdu. Ne že bych věřila, že vesmír dává člověku znamení. Nepatřím mezi ezoterické typy, které věří ve znamení a talismany pro štěstí. Ale v něco jsem vždycky *věřila*. Ve vzorec. Pokud se v rychlém sledu staly dvě věci, pak šlo o náhodu, o skutečnou shodu okolností. Ale když se udály tři věci, potom se jednalo o vzorec. A vzorec nejde ignorovat. Jsou tím, co vytváří celou naši existenci. DNA a jeho dvoušroubovice, sluneční soustava, obíhající planety – všechno je tvořeno vzorci. Vzorcům je třeba věnovat patřičnou pozornost.

„Co si dáte?“ zeptala se číšnice, kterou jsem tam nikdy předtím neviděla.

„Ledové cappuccino a mandlové mléko. Díky.“

„Omlouvám se, ale mandlové mléko došlo,“ řekla a mně se sevřelo srdce. Že by to bylo znamení číslo dvě?

„Máme ovesné mléko,“ opáčila ledabyle, jako by to nebyl vůbec žádný problém.

„Ovesné mléko není mandlové mléko,“ prohlásila jsem.

„To není.“ Číšnice o krok ustoupila. Dotklo se jí to? Jen jsem konstatovala fakta. Ovesné mléko opravdu není mandlové mléko. Kromě zjevných fyzických rozdílů spočívajících v tom, že pocházejí z různých potravinových zdrojů, jsem věděla, že ovesné mléko mě nadýmá. A pokud se člověk uprdne v soukromí svého domova, dá se to přijmout, protože koneckonců jde o pouhý biologický proces. Ale případné upouštění plynů v letadle mě znepokojovalo. Napadlo mě, že by nebylo slušné obtěžovat cizí lidi svými plyny.

„Tak si dám colu, v plechovce, prosím,“ řekla jsem.

Číšnice se lehce pousmála a odešla. Ve čtení výrazů obličej se trochu vyznám, takže jsem poznala, že nešlo o nucený úsměv. Všimla jsem si, že při nuceném úsměvu nejsou tolik vidět zuby. Většinou jsou jen pozvednuté koutky úst a rty

bývají často sevřené. Jako když je člověk právě po aplikaci botoxu.

„Tady je, prosím.“ Za chvíličku mi přinesla colu na stůl. Nevěřicně jsem na ni zírala.

„Chtěla jsem colu v plechovce,“ řekla jsem a snažila se dosáhnout co nejzdvořilejšího tónu.

„Omlouvám se, ale máme ji pouze v plastových lahvích.“

Číslo tři. Třetí znamení. A bylo to. „Já piju colu jen z plechu. Z plastu mi nechutná. Takže ne. Ale děkuju, že jste mě obsloužila. Díky.“ Podařilo se mi vyloudit na tváři úsměv, abych dala najevo, že ji oceňuju a chápu. Nemohla za to, že měli jenom lahve. Mohl za to ten, kdo měl na starosti objednávky.

„Chutná stejně,“ řekla a ukázala na lahev.

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne, nechutná.“

„Receptura nápoje je stejná, ať je v plechovce, nebo v lahvi.“

„Z technického hlediska je to možná pravda, ale cola z plechovky má výraznější chuť a je perlivější. Cola z lahve není nikdy tak šumivá a studená.“

„V tom musím souhlasit s řídící věží. Cola z plechovky chutná jinak.“

Jak se ozval ten *důvěrně* známý hlas, okamžitě jsem se otočila. „Flightbird šest nula nula.“

Tvář naproti mně se usmála. „Řídící věž.“

„Flightbird šest nula nula.“

„Konečně můžu přiřadit k hlasu také obličej,“ řekl Flightbird a dál na mě vrhal to, co byl zjevně upřímný úsměv.

„Váš obličej mi k vašemu hlasu neseď,“ prohlásila jsem.

„Jak jste si mě představovala?“

„Staršího. A méně atraktivního.“

Flightbird vydal zvuk naznačující údiv a číšnice stojící vedle mě mlaskla. Nevěděla jsem přesně, co tím chtěla naznačit, ale bylo mi jasné, že ji zajímá, jak budu v konverzaci pokračovat.

„Promiňte, to nebylo vhodné. Občas se chovám nevhodně. Ale prostě jen konstatuju zjevný fakt.“ Protože Flightbird byl fešák, což musel vidět každý. Měl vyvážený a dokonale symetrický obličej. Mám ráda symetrii. Barva jeho očí by se dala označit jako námořnická modř. Nikoli námořnická, ale královská. Námořnická byla příliš tmavá a obyčejná. Jeho vlasy se řídily stejným symetrickým vzorcem. Byly tmavohnědé, až na pár zlatohnědých pramínků umístěných na úplně stejném místě nalevo a napravo. Byl ztělesněním proporční dokonalosti.

„A máte široká ramena,“ dodala jsem obdivně, protože se mi líbil poměr šíře ramen vůči pasu a výšce.

Flightbird se zasmál. „Má to být kompliment?“

„Ženy vždycky oceňovaly široká ramena – už od pravěku, kdy v nich viděly znamení síly a ochrany, tedy toho, co v mužích hledaly především. Stejně jako jsou u žen žádoucí široké boky. Ale já nemám široké boky.“

Flightbird se zase zasmál. Lidé si často myslí, že jsem zábavná. Nebo to alespoň říkají. Dokonce jsem už slyšela, že bych kvůli své údajné zábavnosti měla být stand-up komička. Ale neuvědomuji si, že se zaprvé vůbec nesnažím být zábavná, a zadruhé být zábavná a vyprávět vtipy není jedno a totéž. Já vtipy nevyprávím. Já vtipy nechápu. Pointa vtipu je pro mě naprostou záhadou, takže pokud mě někdo považuje za zábavnou, je to čistě náhoda.

„No, v tom případě jsem velmi polichocen,“ řekl, když se konečně přestal smát. „Dovolíte?“ zeptal se a ukázal ke stolu. Podívala jsem se na něj a nechápala, o co jde.

„Co chcete?“ opáčila jsem.

„Můžu si přisednout?“ A než jsem stačila říct ano, už vstával. Což od něj bylo dost troufalé. Ale zjevně vycítil mou zdrženlivost, protože náhle ztuhnul. „Promiňte, jestli chcete být...“

„Ne! Ne, to je v pořádku. Můžete se posadit,“ řekla jsem a svou reakcí jsem překvapila sama sebe.

Mírně kývl a šel ke mně. Pak odtáhl židli a usedl.

„Andrew Boyce-Jones. Zatím jsme se oficiálně nesetkali, i když s vámi vlastně mluvím víc než s kýmkoli jiným.“ Natáhl ruku, abychom si potřásli. Ťukla jsem do ní loktem, jak nás učili v době pandemie. Byl to skvělý způsob, kdy jste se mohli někoho dotýkat, aniž by vaše ruka vězela v jeho, což je pocit, který naprosto nesnáším. Flightbird se zadíval na můj loket a potom se zase zasmál. Číšnice si odkašlala. Úplně jsem zapomněla, že tam pořád stojí.

„Takže?“ zeptala se.

„Takže co?“ opáčila jsem.

Ukázala na colu a pozvedla obočí. Já pozvedla to svoje.

„Chcete tu colu, nebo ne?“

„Ne, díky. Ale dám si sklenici vody. Promiňte. A děkuju. Mockerát.“ S udobřovacími slovy jsem to asi přehnala. Bylo jich moc.

„S ledem a citronem?“ zeptala se.

„S ledem, bez citronu.“

Číšnice se otočila k odchodu, ale předtím na mě vrhla přes rameno pronikavý pohled.

„Takže co vás přivádí do kavárny, kterou jsem si právě oblíbil?“ zeptal se.

„Já si ji oblíbila už dávno,“ prohlásila jsem. „Vyzkoušela jsem většinu z těch, co jsou na letišti, ale v téhle mají jednoznačně nejlepší kávu.“

„S tím naprosto souhlasím,“ řekl.

„Ve 13:15 jsem měla letět do Kapského Města, ale už nele-tím.“ Podívala jsem se na svůj kufřík, který by se dal vzhledem ke své velikosti považovat za příruční zavazadlo.

„Let A356?“

„Ano. Přesně ten.“

„To je můj let. Chtěl jsem si dát před odletem kafe. Proč už neletíte?“

Strčila jsem ruce pod stůl a párkrát jsem propletla prsty, abych se zklidnila. Nečekala jsem, že dneska náhodou potkám někoho, koho neznám, a nečekala jsem, že si s ním budu povídat v kavárně, ve které nemají to, co běžně piju. Nerada potkávám i lidi, které znám, a když se podívají mým směrem, často dělám, že je nepoznávám. Jsem mistryně v umění nasadit okamžitě prázdný výraz očí, jako bych se dívala skrz ně.

„Školní sraz. Ale rozhodla jsem se, že tam nepůjdu.“

„Proč? Mě ten můj bavil. A s přáteli ze školy jsem pořád v úzkém kontaktu. Brzy budeme mít každoroční setkání.“

Přelétla jsem ho pohledem. „Vy jste byl na střední oblíbený.“ Bylo to tvrzení, nikoli otázka. Ten muž vypadal, jako by o své nesmírné oblíbenosti ani trochu nepochyboval. Sebevědomě seděl na židli, jako by tam prostě patřil, a mluvil s lehkostí a usmíval se tak uvolněně, že bylo jasné, že jde o člověka, který si střední školu hodně užíval.

„Byl jsem docela oblíbený,“ řekl a snažil se potlačit úsměv, což jsem si vyložila jako pokus o skromnost.

„Vy jste měl školu rád.“ Udělala jsem další krok a on nic nenamítal. „Já jsem školu neměla ráda a nebyla jsem oblíbená. Ne že bych chtěla být oblíbená, ale všimla jsem si, že čím jste oblíbenější, tím víc si školu užíváte. Nemyslíte?“

Flightbird upíjel kávu a díval se na mě přes okraj šálku, jako by o něčem přemýšlel. Jeho upřený pohled mě znervóznil. Cítila jsem v mozku příliv slov. Přehnaně objasňujících slov, která vysílám do podivně prázdných okamžiků, kdy nedokážu zvládat ticho. Čím déle mlčel, tím víc jsem měla chuť otevřít ústa a všechno mu povědět, čehož jsem pokaždé později litovala. Slova mi vyskakovala z mozku do krku. Doslova jsem cítila, jak se mi vrtí v puse a snaží se dostat ven...

„Když jste oblíbený, není škola problém. Pokud tam nezapadáte, problém nastane. A já nemám s dívkami, se kterými jsem chodila do školy, vůbec nic společného. Ani tehdy, a teď už vůbec ne. I kdyby se snažily, jsou prostě úplně jiné než já. Všechny jsou vdané a množí se jako drobní hlodavci. Všechny mají manžela nebo snoubence nebo malého človíčka, což je to jediné, o čem si budou na srazu povídat. A budou mi klást otázky, které nesnáším. Proč nemám snoubence a manžela a pak človíčka. A budou mě nutit, abych odpovídala. A potom začnou mluvit o tom, že bych měla být na internetové seznamce, nebo mi budou dohazovat přitele, bratra nebo bratrance, který by se mi mohl líbit. Budu muset vést společenskou konverzaci. A já společenskou konverzaci nesnáším. A bude tam šampaňské a všechny budou vykřikovat, že už je čas na první skleničku, což mimochodem taky nesnáším, ale k nim se to hodí. A bude to velká a hodně hlučná oslava a já mám strach, že mě budou nutit opít se a tancovat a vzpomínat a říkat něco smysluplného, nejen ty řeči, kterými zaplňuju pauzy, což dělám zrovna teď.“ Rychle jsem se nadechla a pokračovala: „Víte, já takový nátlak prostě nenávidím. Být ve vztahu, zasnoubit se, vdát se, mít dítě, mít další dítě. Člověk si začne říkat, že když to nechce, není s ním něco v pořádku, a pak ještě víc vyčnívá. *Nemít vztah je pro ostatní otevřená výzva k tomu, aby vám říkali, že musíte mít vztah. Třeba moje matka. Zoufale si přeje zažít moji svatbu.*“ Zmlkla jsem stejně rychle, jako jsem začala. Chystal jsem se říct něco hodně osobního a byla jsem ráda, že jsem se ovládla a neřekla to. *Možná právě z toho důvodu nesnáším, když se mě někdo ptá, proč nemám vztah.*

„Na tom, že nemáte vztah, není nic špatného,“ řekl Flightbird.

„Já samozřejmě vím, že to zní logicky, ale pokud o tom někdo mluví pořád dokola, cítíte se občas...“ Odmlčela jsem se. Nemohla jsem najít to pravé slovo.

Flightbird odložil kávu. „Vím přesně, jak to myslíte.“
„Víte?“ Tomu se nedalo uvěřit.

„Mám tři sestry a všechny jsou vdané a všechny mají děti. A mám rodiče, kteří se mě neustále ptají, kdy si někoho najdu a usadím se a budu mít rodinu. Jsou nesmírně zklamaní, že jsem ještě nenašel ‚milou dívku‘, a pořád mi to připomínají. Trápí je, že mé zaměstnání vyžaduje příliš mnoho času a energie, takže nemám dost času a energie na osobní život.“

„Moje rodina je úplně stejná!“ prohlásila jsem.

„Občas mám pocit, že pod jejich nátlakem prasknu,“ řekl Flightbird.

Znělo to upřímně a líbilo se mi to. Často zjišťuju, že lidé se bojí říkat takové věci naprosto otevřeně, bez obalu a napřímo.

Přikývla jsem.

„A ten nátlak je ještě horší, když jsou svatby a dovolené a rodinná setkání,“ dodal.

„Svatby!“ Sarkasticky jsem se pousmála. „Moje sestřenice, která je o čtyři roky mladší než já, se má za dva měsíce vdávat a oni mě určitě posadí ke stolu pro svobodné a všichni budou říkat, že je škoda, že s nikým nechodím a tak podobně. Jako by to v mém věku byl nějaký handicap. Jako by fakt, že *nemám* přítele nebo manžela, znamenal, že mi chybí žlučník nebo jiný orgán.“

Znovu se zasmál. „Zuby moudrosti.“

„Slepé střevo,“ dodala jsem a neubránila se úsměvu. Tvářil se tak upřímně a přátelsky. Jako bych ho důvěrně znala, což byl samozřejmě nesmysl, protože jsem se s ním předtím osobně nesetkala.

„Moje maminka bude mít brzy šedesátiny. Bude to velké rodinné setkání a já vím, že budu muset pořád poslouchat, že bych si měl najít milou přítelkyni a že by byla šťastná, kdyby její jediný syn měl dítě, než bude příliš stará, aby si ho mohla pochovat.“

„Mí rodiče mi neustále připomínají, že jsem jejich jediné dítě, tudíž jediná možnost, aby se stali prarodiči. Když žena dosáhne určitého věku, zjevně je účelem její existence ploidit děti.“

Flightbird se zase zasmál. Líbil se mi jeho smích. A měl moc hezké bílé zuby. Byly naprosto rovné a mě napadlo, jestli v dětství taky nosil rovnátka, nebo jsou takové díky zjevně *velmi* kvalitnímu genofondu.

„Matka mě nutí zajít ke gynekologovi, aby zjistil, kolik vajíček mi zbývá, přestože jsem jí mockrát řekla, že se nechci stát rodičem.“

Flightbird se na mě zadíval a zamračil se.

„To jsem přehnala,“ řekla jsem rychle. „Sorry. Už jsem zašla příliš daleko. Jestli si nedám pozor, budu vám vyprávět o svém menstruačním cyklu. Což jsem v podstatě udělala. Sorry!“

„No, jestli dovolíte, tak nebudu mluvit o počtu svých spermií. Pokud vám to nebude vadit.“ Flightbird pozvedl šálek s kávou k ústům. Bylo jasné, že žertuje, i když upřímně řečeno, nijak by mi nevadilo, kdyby mi to řekl. Tyhle typy rozhovorů mě nikdy neuváděly do rozpaků. Vlastně jsem vždycky radši probírala reálná témata a záležitosti, než abych se snažila vést běžné společenské tlachy o počasí, ragby nebo o stavu národa a jeho energetické krizi.

„Po čtyřicítce se počet spermií přirozeně sníží. Kolik vám je?“ zeptala jsem se věcně.

„Necelých čtyřicet.“

„Navíc je samozřejmě třeba brát v úvahu takové věci jako jejich pohyblivost. Počet dobrých spermií je k ničemu, pokud nejsou dost rychlé.“ Chystala jsem se postoupit dál a vysvětlit, proč se *nedoporučuje* dávat si notebook na klín, ale zase se zasmál.

„Začíná se to vyvíjet v jeden z nejzajímavějších rozhovorů, které jsem kdy vedl!“

Synonyma ke slovu *nejzajímavější* zněla *nejpodivnější* a *nejzvláštnější*. Byl to kompliment?

„Je moc milé mluvit s někým, na koho je ohledně vztahů vyvíjen stejný nátlak.“ Odložil kávu a přešel si velkou rukou po čele. „Někdy je to fakt příliš.“

Souhlasně jsem přikývla. „Kéž bych mohla udělat něco, co by mě natrvalo zbavilo nátlaku rodičů.“

„Mám to stejně,“ řekl a dlouze si povzdechl. Jeho povzdech zněl poraženecky. Chápala jsem, jak se cítí. „Jednou mě napadlo, že bych mohl zavolat bývalé přítelkyni a požádat ji, ať se mnou jde na silvestrovskou oslavu. Jen proto, aby mi přátelé dali pokoj. Ale neudělal jsem to.“

„Proč ne? Zní to jako docela dobrý nápad.“

„Zjistil jsem, že s někým chodí, takže by to stejně nevyšlo.“

„Mohli jste tam jít ve třech,“ opáčila jsem.

„Cože?“

„Milostný vztah mezi třemi lidmi,“ řekla jsem.

„Se mnou zjevně nechce randit ani jeden člověk, natož dva.“

„Nepůsobíte na mě jako muž, který má problém najít si přítelkyni. Na to vypadáte příliš dobře.“

„Díky, ale nemůžete najít něco, co aktivně nehledáte. A právě to ‚aktivní nehledání‘ zřejmě lidi kolem mě hodně mate. Já se teď vážně snažím soustředit na svou práci a kariéru.“

„Já taky. Mám hodně kariérních cílů a vztah by mě přílišně rozptyloval.“

Oba jsme seděli a mlčeli. On upíjel kávu a já otírala kapičky ze sklenice vody, kterou jsem konečně dostala. Nemohla jsem si pomoci, ale musela jsem pozorovat ženu u vedlejšího stolu. Když si sedala, vypadla jí z přecpané kabelky kniha. Vrhla jsem na ni pohled. Na přebalu byl polonahý muž s prsty zaháknutými za džíny, které byly stažené natolik, že bylo jasné, kam ono „věčko“ nevyhnutelně směřuje. Do jeho vypracovaného hrudníku byly zabořené rudé nehty ženské

ruky a z očí mu vyzařoval chtíč. Pak upoutal mou pozornost název. *Domluvený vztah*. Žena se sklonila a kniha zase zmizela v její kabelce, ale v tu chvíli... *se dostavila neúplná myšlenka*.

Zpočátku byla mlhavá, zahalená lehkým oparem. Ale jak se mlha začala rozplývat, myšlenka se víc a víc zhmotňovala, a když byla úplně jasná, napřímila jsem se.

„Co je?“ zeptal se Flightbird, kterého můj nečekaný pohyb zjevně překvapil.

„Ale nic.“ Zavrtěla jsem hlavou, abych vyhnala onu myšlenku z mysli. Ale nezmizela.

Ta myšlenka byla logická. Skvěle by vyřešila náš společný problém, ale fungovalo by to?

„No tak, co je? Tváříte se, jako byste zrovna rozluštila pradávnou záhadu.“

„Co kdybychom...“, začala jsem, ale hned jsem přestala. „Třeba by to vyšlo, ale... já nevím.“

„Co?“ naléhal dál.

„Co kdybyste byl mým přítelem naoko a já vaší přítelkyní“, vypadlo ze mě.

„Cože?“ Flightbird se málem udusil kávou. Položil šálek na stůl tak rázně, že jí trochu vylil. „Promiňte, ale co jste říkala?“

„Partneři naoko.“

„To nemyslíte vážně, že ne?“

Důstojně jsem přikývla, abych dala najevo, že svůj návrh myslím opravdu vážně.

Flightbird pomalu dopíjel. Díval se na mě, jako by v mozku hledal správnou reakci. „Takže jak by to fungovalo? Samozřejmě mě čistě hypoteticky. Myslím ten váš návrh.“

„Dneska byste se mnou šel na ten sraz. Stejně budete v Kapském Městě. A půjdete se mnou i na svatbu mé sestřence. Já s vámi půjdu na oslavu šedesátin vaší maminky a na ostatní akce, na kterých mě budete potřebovat. A oba se tím vyhneme otravným otázkám ohledně vztahu.“

„Hm. Zajímavé,“ prohlásil zamyšleně.

„Ale musím vás varovat. Ve společenských situacích zrovna nevynikám. Neumím si jen tak povídat a někdy bývám hodně upřímná, podle názoru některých lidí. Ale jsem si jistá, že jako přítelkyně bych byla dobrá. Pořád lepší než žádná, ne?“

„Určitě by to na nějaký čas vyřešilo naše problémy.“

„Přesně tak. A protože to celé bude jenom jako, nemusíme se líbat. Nemluvě o telefonování a psaní esemesek, protože to zabírá spoustu času. A žádný sex.“

Flightbird se zase zakuckal a tentokrát se už potřeboval praštit do hrudi. „Proboha, vy *jste* upřímná.“

„Můžu se pokusit ovládat, jestli chcete,“ navrhla jsem.

„Ne. Mně se to líbí. Je to jen dost...“ Odmlčel se. „Nečekané.“

Ťukala jsem prsty do stolu a v hlavě se mi zrodila další myšlenka. „Ne. Když o tom tak přemýšlím, nefungovalo by to.“

„Proč ne?“ zeptal se.

„No, protože vy jste vy.“ Ukázala jsem na něj. „A já jsem já.“

„A to znamená co?“

„Vy *nejste* typ muže, se kterým bych chtěla chodit. A určitě to platí i opačně.“

„Pořád to nechápu.“

„Jste skvělý a oblíbený. Určitě jste hrál v nejlepších týmech a měl jste výborné známky a na školním plese se o vás pralo deset holek.“

„Ehm.“ Zaváhal.

„To je ono! A já jsem ten typ holky, o které si chlapi jako vy myslí, že je divná.“

„Chlápkové jako já? To se mě asi dotklo.“

„Nemusí. Pouze konstatuju fakta. Tak to na světě prostě chodí. Je to sociální konstrukt. Jak by řekla moje přítelkyně Jennifer, která je psychiatricka, takže ví, o čem mluví, větší na naší identity se formuje prostřednictvím vztahů s lidmi a jejich reakcí na nás.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Láska na první úlet***.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.